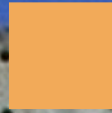

TANYADA

Publicació nacional d'**Endavant**,
Organització Socialista d'Alliberament Nacional.
Núm 7,V època. Juny de 2009

*"L'arma més potent en mans
de l'opressor és la ment de
l'oprimit"*

140

DESPRÉS DE LA Vª ASSEMBLEA NACIONAL

Si en les anteriors Assemblees Nacionals Endavant ha estat cercant estratègies per enfortir la lluita popular i constituir-la en contrapoder a partir del potencial militant i discursiu de l'esquerra independentista aquesta darrera, celebrada entre el 28 de febrer i l'1 de març a Vilafranca del Penedès, no ha estat una novetat. Però sense cap mena de dubte, la darrera Assemblea Nacional ha estat marcada per la crisi econòmica com a element contextual determinant. Per la necessitat de donar-hi resposta, reforçar aquells elements positius que hi ha hagut en la lluita de la classe treballadora els darrers anys i corregir les nostres insuficiències en aquest camp. És en aquesta qüestió, juntament amb la necessitat de construir el moviment i l'organització que necessitem on es centren els continguts dels documents aprovats. Els objectius pels propers anys són clars:

- a) Constituir assemblees de treballadors/es, aturats/des, immigrants, dones i estudiants que donin una resposta de base, de classe i de gènere a la crisi econòmica i les seves conseqüències*
- b) Donar un impuls a la construcció del sindicat nacional i de classe des de les forces existents però donant un salt endavant i implicant el màxim de sectors que el considerin necessari*
- c) Avançar en la construcció d'un Moviment d'Alliberament Nacional amb estructures, pràctiques i discursos unificats, que aparegui com una proposta unitària davant la classe treballadora catalana*
- d) Convertir Endavant en l'organització que necessitem, apostant pel creixement qualitatiu i quantitatiu que en facin un instrument útil pel moviment, font de propostes estratègiques i organització popular en clau socialista, independentista i combativa.*
- e) Bastir estratègies pròpies en camps com la defensa del territori i la cultura.*

Ara més que mai, cal establir principis pel futur que evitin confusions que ens facin perdre el temps. Els principis subjacents a les ponències aprovades són, entre d'altres:

- a) La classe treballadora com a subjecte principal de la lluita revolucionària*
- b) La unitat de la classe treballadora enfront de la divisió per origen a què la volen forçar certs discursos i pràctiques de la classe dominant.*
- c) La impossibilitat de construir un moviment d'emancipació social i de gènere que no s'enfronti amb l'ocupació espanyola i francesa*
- d) La necessitat de construir el moviment d'alliberament nacional sobre bases socialistes*
- e) La necessitat d'un moviment popular combatiu al carrer, als llocs de treball, a les aules, etc. que sigui la base de la lluita institucional del moviment i en garanteixi el caràcter no integrable pel sistema.*
- f) La impossibilitat de construir aquest moviment des de pràctiques avantguardistes i/o sectàries. Això vol dir la necessitat de construir el moviment entre tots sense més direcció que la que brolli dels consensos del moviment.*

Els dos anys que vénen són d'una importància especial: tant el capitalisme com l'autonomisme mostren certs senyals d'esgotament. No es tracta de fer previsions optimistes ni donar per morts adversaris que han mostrat en tantes ocasions una "mala salut de ferro". Es tracta de fer l'esforç necessari per a:

- A) Mostrar-ne les contradiccions i les debilitats**
- B) Construir una alternativa que garanteixi que aquestes contradiccions juguen a favors dels treballadors dels Països Catalans i del món. No n'hi ha prou a destruir el vell món. Cal projectar-ne un de nou. El contrapoder popular català n'ha de ser la font.**

Índex**Independentisme**

L'El obre una nova etapa d'acció política .p3

Amb les armes de sempre i amb vocació de majoria .p6

Socioeconomia .p9

2009: reptes davant la crisi

Política institucional .p12

Reflexions sobre
L'assemblea nacional de la
Candidatura d'Unitat Popular

Internacional .p15

Les eleccions falsejades

Formació .p19

Novetats

TANYADA**Coberta: Banksy****Grafit al mur de l'apartheid a Palestina (2005)****Cita: Steve Biko****Edita: Endavant (OSAN)**

Consell editor, comissió de comunicació

Barcelona, La Barraqueta

c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona

Tel. 93 213 90 71

València, Nou Racó de la Corbella

c. Maldonado 46, baixos, 46001, València

propaganda@endavant.org

www.endavant.org

Llicència Creative Commons**Reconeixement compartir amb la mateixa llicència (by-sa) 3.0**

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
  - Si transformeu o modifiqueu aquesta obra per generar-ne una obra derivada, només podreu distribuir l'obra resultant amb la mateixa llicència, una de similar o una de compatible.

Tirada: 700 exemplars - **Tanyada** es realitza amb
Scribus, eina de programari lliure

L'Esquerra Independentista obre una nova etapa d'acció política

Des de la tardor passada, les principals organitzacions de l'Esquerra Independentista hem realitzat les nostres respectives Assemblees Nacionals. Maulets, Cajei, Sepc, Cup i Endavant, respectivament, hem convocat la nostra militància en apenes 5 mesos per tal de traçar els objectius tàctics per als propers dos anys. Uns objectius condicionats absolutament per la crisi econòmica que castiga les classes populars dels Països Catalans, d'Europa i del món, i que ens situa a les organitzacions revolucionàries davant d'unes responsabilitats que en els darrers anys no havíem tingut en la nostra lluita

Endavant, una eina per a la classe treballadora dels Països Catalans

El 28 de febrer i 1 de març passat Vilafranca del Penedès acollí la V Assemblea Nacional d'Endavant. Allà debatérem dues ponències, la referida la lluita socioeconòmica, el municipalisme, la lluita antipatriarcal i l'enfortiment de l'organització, i la dedicada al model de Moviment Català d'Alliberament Nacional.

A partir d'aquesta V Assemblea Nacional i en els propers dos anys, Endavant prioritzarem la lluita socioeconòmica i anticapitalista, per tal de poder esdevenir un instrument vàlid per a l'organització de la classe obrera, una eina eficaç de lluita contra el capitalisme i la crisi, i un agent actiu que pugui aportar al conjunt de les treballadores i de la resta d'organitzacions revolucionàries la part que li correspon en la construcció del socialisme als Països Catalans.

D'aquesta manera, des d'Endavant ens hem de plantejar tant per a la nostra organització com per a la resta de l'Esquerra Independentista esdevenir un moviment de classe ample, amb capacitat de mobilització i treball de base, i projecció pública pròpia més enllà del Moviment. Però també que els plantejaments polítics socialistes siguin hegemònics dins del Moviment i de l'esquerra anticapitalista. No són moments de dilacions, sinó de passar a l'ofensiva política en un escenari on el capitalisme està colpejant dramàticament el conjunt de les classes populars catalanes; és moment de trencar la nostra urna de vidre i aportar a la classe treballadora l'esforç militant i el bagatge polític de l'Esquerra

Independentista, per tal de poder acumular forces, recuperar la consciència de classe, planta cara a l'extrema dreta i ess postures racistes, i esdevenir una alternativa real al futur d'explotació encarnissada que ens espera.

La constitució i plena implicació en plataformes unitàries, dinàmiques locals o assemblees d'aturades, la sindicació i feina al si dels sindicats revolucionaris, l'estreta col·laboració, unitat d'acció i anàlisi conjunta amb la resta de la militància independentista que també hi participa, han de ser una de les nostres feines immediates.

Però, ensems amb el front socioecòmic, Endavant hem d'aprofundir en la formació i acció antipatriarcal, aconseguint vehicular, juntament amb la resta d'organitzacions de l'Esquerra Independentista, un avanç significatiu en un eix de treball que no sempre ha estat la nostra prioritat. Hem de potenciar la feina en el camp feminista, en la lluita per l'alliberament gai, lèsbic i transsexual, i vincular al conjunt de la militància en la pràctica i autocrítica antipatriarcal.

Les CUP, una eina al servei de les classes populars

Repetir una i altra vegada, en forma de psalm, una determinada opció tàctica, perd el seu valor quan no va acompanyada d'una anàlisi rigorosa tant política com organitzativa, d'una proposta programàtica de llarg abast, d'una oferta de diàleg sincer i de participació conjunta a tot el Moviment. Així ho han entès les bases de les CUP amb l'aprovació de la ponència *La CUP, l'alternativa necessària*, i així ho hauria d'entendre el seu Secretariat Naci-

onal, buscant uns apropaments i consensos que en poques ocasions ha estimulat, i abandonant la política de fets consumats i de funcionament sectari que va propiciar la dimissió d'una part important dels seus integrants i una ajustada ratificació en l'Assemblea Nacional anterior. Això ja és aigua passada però no s'hauria d'oblidar, i ha de ser un avís a navegants de que amb imposicions no s'avança en la construcció d'un Moviment cohesionat.

Les votacions en primera instància de les diferents ponències dona claus per a entendre la diversitat al si de les CUP però també l'avanç de posicions fins ara marginades i demonitzades per alguns sectors i organitzacions, però que són també les posicions que han permès a les CUP esdevenir un instrument vàlid i útil de lluita, organització, participació i representació a diferents municipis del Principat. La ponència finalment guanyadora a l'Assemblea Nacional de la CUP, La CUP, l'alternativa necessària, obre una nova etapa d'entesa política i d'actuació al si de les CUP i de les CUP amb la resta del Moviment, entre altres coses perquè no suposa una aposta política contradictòria amb la ponència Municipalisme d'Alliberament. Ara, cal continuar treballant per la inserció

de les CUPs en les lluites socials i polítiques dels Països catalans, així com per la seua vinculació amb la resta de l'Esquerra Independentista.

Da'ltra banda, també hem d'entendre que ser reconegudes, acceptades i tingudes en compte pels mitjans de comunicació de la burgesia o la institucionalitat autonòmica castradora, no ha de ser l'objectiu principal d'un moviment que es diu transformador. Només instruments a utilitzaren una estratègia tendent a superar-los, quan no destruir-los. Si no, l'única cosa que farem serà ocupar uns espais que, de per si, són una part de l'engranatge que ens oprimeix com a poble i ens ignora com a moviment.

Avançar en l'estructuració del Moviment

Ens felicitem, especialment, per l'aposta en la creació d'una Taula de l'Esquerra Independentista, ja que planteja la necessitat de la coordinació amb la resta de les organitzacions de l'Esquerra Independentista. Resulta imprescindible superar l'anterior etapa de falta d'entesa i negociació d'aquesta coordinació, el que ha propiciat

que les CUP no formen part per pròpia voluntat de la Coordinadora de l'Esquerra Independentista, la coordinació que en els darrers dos anys hem establert entre Maulets, Cajei, Endavant, Alerta Solidària, Sepc i Endavant.

La CEI, amb les seues mancances i limitacions, ha obert un nou escenari d'acció política unitària, de treball i anàlisi comuns amb uns efectes positius. Si la fundació del Sepc va suposar un estímul polític de primer ordre, la unitat d'acció aconseguida amb la CEI està en la clau per a superar dinàmiques d'enfrontament, de negociació i de crispació. Res com el treball conjunt per a reduir les tensions i malentesos polítics entre aquelles que compartim un projecte polític comú.

El Sepc i el treball unitari mitjançant la CEI ens han demostrat que la unitat d'acció multiplica les capacitats militants i la dimensió del nostre accionar polític. La fase embrionària en la qual ens trobem a l'hora d'articular el conjunt de l'Esquerra Independentista no ens ha de fer perdre de vista els innegables avenços produïts en els darrers dos anys; la proposta sorgida en les respectives Assemblees Nacionals de treballar per la unió de Cajei i Maulets, les convocatòries i mobilitzacions unitàries, l'aposta compartida pel treball contra la crisi, la legitimitat adquirida per Alerta Solidària i el Sepc, la necessitat d'aprofundir en la feina antipatriarcal, etc

Cal, doncs, mirar cap endavant, aprendre de que amb imposicions sense debat resulta impossible confluïr en l'articulació d'un espai comú, i que és la feina de base i consensuada la que permet anar consolidant els lents avenços polítics que en els darrers anys hem aconseguit com a Moviment.

Amb les armes de sempre i amb vocació de majoria

Allò que realment ens fa diferents és la tensió militant, la nostra determinació d'evidenciar el conflicte nacional, social i de gènere latent, el fet de no tenir cap vinculació amb els centres de decisió i de legitimació del sistema econòmic i institucional

Des de fa temps, és un lloc comú dir que cal superar d'una vegada per totes la marginalitat, i que cal començar a “fer política de debò” en els debats sobre els reptes de futur de l'esquerra independentista. Certament, quan un militant de base sent aquestes argumentacions, no pot evitar quedar aclaparat i reconèixer que, malgrat tots els esforços fets, continua sent molt difícil trencar el setge a què ens condemnen els mitjans de comunicació del règim, la classe política i, sobretot, l'aparell policíac i judicial espanyol. Acte seguit, l'interlocutor que parlava de “fer política de debò” apunta la solució: “la CUP, al Parlament!”.

Deixant de banda el fet que en la formulació d'aquesta solució hom acostuma a oblidar l'àmbit territorial al qual es refereix (a vegades cal recordar a companys de l'esquerra independentista que el nostre país té diversos parlaments regionals), hi ha uns quants elements que contribueixen a la confusió política en determinats sectors del moviment.

I és que, segons aquests posicionaments, l'abandó de la marginalitat i el començament de la política seriosa passen per l'assumpció d'unes formes de fer política més tradicionals (basades en el reforçament d'una marca política forta, que tingui forma de partit polític, i que pugui presentar-se a tots els processos electorals) i per la competència amb la resta de partits polítics no només en el terreny electoral, sinó també en el dels mitjans de comunicació.

És cert que la majoria de reflexions escrites que es poden llegir defensant aquestes posicions acostumen a situar la participació electoral com un element estrictament instrumental en l'estratègia independentista. Però massa vegades els arguments emprats menystenen la confiança en la força de la militància i en les eines de comunicació pròpies de l'esquerra independentista, i són idealistes a l'hora de destriar què és allò que diferencia el nostre projecte polític del de les forces amb representació parlamentària. Aquest article pretén aportar elements de reflexió sobre aquestes qüestions.

Què ens fa diferents dels altres?

Cal desconfiar sempre del joc electoral. Això no ha de voler dir que cal rebutjar-lo sempre. La participació electoral i l'obtenció de representació institucional en diversos ajuntaments ha estat una contribució als avenços de l'esquerra independentista que no es pot menysprear.

En qualsevol cas, creiem que ningú no pot negar els perills d'absorció i d'integració que tenen les dinàmiques electorals i institucionals, i les conseqüències que podrien tenir en un moviment polític jove i en formació com el de l'esquerra independentista.

Calen garanties sòlides que no caurem en els mateixos paranys en què han caigut partits com la ICV de Saura, l'ERC de Ca-

València va viure una manifestació històrica convocada per l'Esquerra Independentista el passat 25 d'abril

rod i Puigercós, el PSM o el BNV de la tercera via blavera. Tots aquests són partits que provenen de tradicions molt més compromeses social i nacionalment del que representen ara.

Creiem que no n'hi ha prou amb els arguments que contraposen la honestedat i la integritat ètica de la militància i de la CUP, amb la dels dirigents dels altres partits. Aquests "nosaltres som diferents", i "nosaltres tenim un compromís i una fermeza que es contraposa amb la degradació dels partits polítics tradicionals i la desconfiança i desencís que generen" són absolutament idealistes i no constitueixen cap garantia contra la possibilitat de la integració al sistema, perquè partits com els esmentats estan farcits de militància honesta, ferma i compromesa amb el país, i això no ha evitat la seva invalidació com a projecte de país engrescador i rupturista.

Creiem, en canvi, que allò que realment ens fa diferents és la tensió militant, la nostra determinació d'evidenciar el conflicte nacional, social i de gènere latent, el fet de no tenir cap vinculació amb els centres de decisió i de legitimitat del sistema econòmic i institucional, i en definitiva, l'estratègia d'acumular forces contra aquest poder que oprimeix els Països Catalans, desobeint-

lo quan podem i ho creiem necessari. És tot això el projecte una imatge que ens fa diferent de la resta de partits polítics, el que ens converteix en "autèntics" als ulls de la gent.

En resum, creiem que la clau de tot plegat rau en la capacitat de sustentar les nostres forces en infraestructures (humanes, organitzatives, materials i econòmiques) pròpies i autònomes de les institucions i de les lleis de l'enemic. En canvi, la dependència de recursos i infraestructures alienes (mitjans de comunicació, finançament provinent de les institucions, etc.) pot fer que, malgrat la honestedat, la fermeza i la bona voluntat de la militància, un projecte rupturista es converteixi en un projecte domesticat i incapaç de canviar realment res.

De política, tietes i veïns

Tenim vocació de majoria? Creiem que aquesta és la pregunta que cal respondre quan hom parla de "trenca el cercle de l'esquerra independentista". I creiem que el mèrit de que això hagi pogut passar a alguns llocs no pot ser atribuït a unes sigles en concret, sinó a unes determinades pràctiques polítiques. Fer el contrari és assumir la ideologia dominant, que consisteix en adme-

tre que "si no surts als mitjans de comunicació no existeixes".

També és assumir la ideologia dominant dir, com sembla que està força de moda en determinats cercles de l'esquerra independentista, que allò que cal és que ens entengui "la veïna del tercer" o la "tieteta Enriqueta". O dit d'una altra manera, que "si no ens entén la tieteta Enriqueta, aleshores el que fem no serveix per res", sense acabar de definir, això sí, aquest curiós subjecte polític. No sabem si la tieteta Enriqueta és la propietària d'algun negoci i tres o quatre immobles o si cobra una pensió de viudedat ínfima, ha de rebre ajuda de la caritat i el propietari de l'immoble on viu li fa mobbing per poder vendre la casa. Les tietes de qui ens parlen no tenen aquests problemes, simplement volen 'aire fresc' o 'democràcia participativa' i s'espanten si proposem una política que realment qüestionari aquest ordre social. Tot un motor de canvi i transformació, en definitiva.

Creiem que aquesta pot ser una guia d'actuació per a un *catch all party*, un partit polític tradicional amb voluntat d'agafar tot tipus de votants. Però en cap cas pot ser-ho per un moviment que pretén construir un projecte polític revolucionari que, si és presentat com a marginal per tots els instruments ideològics de la bur-

gesia (des de la premsa, fins als productes de consum cultural) és justament perquè qüestionem la pròpia estructura del poder.

És cert que moltes vegades, en nom de la puresa ideològica, s'han fet coses des de l'esquerra independentista que han caigut en l'autoconsum, i que buscaven merament una autoafirmació. No creiem que cap estructura del moviment (ni tampoc cap família política del mateix) hagi restat al marge d'aquestes dinàmiques autorreferencials, o n'estiguin vacunades definitivament.

Però creiem que la solució no passa per posar en primer terme de la nostra pràctica política les opinions de subjectes socials indefinits, sinó anàlisis polítiques i socials que determinin a quins sectors socials volem adreçar prioritàriament la nostra pràctica política, i els mitjans que hi adreçarem. En aquest sentit, creiem que ha de ser la classe treballadora i la resta de classes populars els receptors principals de la nostra activitat política ja que, independentment del seu origen o la seva identificació nacional, constitueixen la immensa majoria de la població catalana. Molt abans que conceptes analíticament i sociològicament tan eteris i tan poc útils per a l'acció política sistemàtica com les tietes, les veïnes, o fins i tot, l'anomenat "independentisme sociològic".

No podem fer dependre les nostres formes de lluita de l'opinió de sectors socials que mai no estaran disposats a donar suport a res que qüestionï l'ordre establert

Massa vegades, recórrer a aquests conceptes, combinats amb "hem de començar a fer política seriosa", ha servit per descartar formes d'intervenció política com les pintades, les encartellades, o la desobediència, que són eines irrenunciables no només per a qualsevol projecte polític revolucionari, sinó per a qualsevol col·lectiu social que vol socialitzar una idea o un projecte i que no té accés als mitjans per fer-ho. Si tenim en compte que, en el cas de l'esquerra independentista, ens hem d'enfrontar amb uns estats opressors que tard o d'hora ens obligaran a respondre a la seva violència amb mitjans de coerció propis, es fa més evident que no podem fer dependre les nostres formes de lluita de l'opinió de sectors socials que mai no estaran disposats a donar suport a res que qüestionï l'ordre establert.

Al contrari, cal orientar la nostra activitat a la socialització cada vegada més àmplia d'un projecte de ruptura, que visualitzi el conflicte que sotmet la majoria de la població a un poder opressiu, manipulador i violent en última instància. Cal explicar a les nostres tietes, als nostres veïns, i a aquells simpatitzants que mai no s'acaben de fer militants, que el que fem és necessari, i que cal que ho facin ells també. Si ho fem al revés, seran ells qui ens acabaran convençant que el que cal és deixar-ho tot com està.

15 anys obrint pas

Fet i fet, és aquesta actitud irretempta, tossuda, combativa la que ha llaurat les condicions d'una presència de l'esquerra independentista en bona part del territori català. Una presència encara massa migrada, però una presència important al cap i a la fi.

Creiem que no és sobrer repassar la nostra història recent, encara que sigui d'una manera molt sintètica, per veure com ha estat la feina del conjunt de l'esquerra independentista la que ha permès que aquesta es vagi configurant com un actor polític de referència als Països Catalans, amb un discurs propi, i amb una capacitat

d'incidència que supera, de molt, els seus cercles més estrictament militants, i que és aquest tipus de feina (i no una homologació amb la intervenció política pròpia de la resta de partits parlamentaris) el que va fer que el 27 de maig de 2007 l'esquerra independentista obtingués representació a alguns ajuntaments catalans a través de les CUP.

Després de l'ensulsiada militar i política del 92, i dels traspassos de militància cap a ERC i cap a ICV des dels diferents referents polítics de l'esquerra independentista de l'època (Catalunya Lliure i l'AUP), va ser fonamentalment una nova generació de lluitadors i lluitadores la que, a partir de 1995, va començar a recuperar el carrer. I ho va fer participant en les lluites que estaven apareixent en una societat catalana que estava canviant: la lluita contra les ETT i la precarietat i la lluita pels espais autogestionats i les cases ocupades són els dos exemples més clars de lluites en què l'esquerra independentista va començar a participar i a tenir un paper important.

Aquesta efervescència política, i sobretot, la dinàmica combativa d'allunyament respecte d'ERC i ICV (que havien aconseguit satel·litzar bona part del moviment, com ho demostra els pactes electorals que mantenien amb les candidatures municipalistes de l'esquerra independentista durant aquella època - vegeu els casos de Manresa o Valls), i d'enfrontament amb les institucions i les forces repressives, van aconseguir revitalitzar l'espai polític de l'esquerra independentista.

En aquest context es va produir l'aparició de noves organitzacions en diferents àmbits (la PUA, que més tard es refundà i es convertí en l'actual Endavant, en l'àmbit estudiantil l'Alternativa Estel, en l'àmbit antirrepressiu Alerta Solidària i en l'àmbit juvenil la CAJEI), i la confluència d'altres de ja existents (Maulets i les JIR en l'àmbit juvenil, i en l'àmbit estudiantil, l'aparició de la CEPC a partir de l'AEN, l'AEC i el BEI, i més

El Micalet va ser testimoni de la multitudinària mobilització independentista

endavant del SEPC a partir de la CEPC i l'Alternativa Estel).

Totes aquestes organitzacions protagonitzaren, juntament amb multitud de col·lectius locals, l'eclosió de la nova esquerra independentista, juntament amb alguns sectors que sobreviveren a la travessia del desert dels primers 90: una nova esquerra independentista que s'articulà localment al voltant de Casals i Ateneus independentistes, i políticament al voltant de les successives experiències de confluència política, entre els que destacà Vinaròs que, malgrat les seves insuficiències, tingué com a virtuts l'escenificació d'una voluntat d'entesa entre les diferents famílies del moviment, així com l'aposta de tot el moviment per les CUP en el terreny municipalista.

Però tots aquests anys s'han caracteritzat políticament per la persistència en la socialització d'un projecte polític independentista i socialista, de Països Catalans, i contrari a la destrucció i la desculturalització del país, i a la precarització de les seves classes populars. I l'esquerra independentista ho ha sabut explicar a sectors importants del poble català en els moments en què ha calgut fer-ho: a través de la CUA i de Diguem No, per defensar que els Estatuts ens allunyaven de la independència; a

través de la Campanya dels Països Catalans contra la Constitució Europea i de la CUP per posicionar-nos contra el procés de construcció europea de les multinacionals i contra els pobles; amb dinàmiques de desobediència que han assolit un ressò significatiu com la campanya antimonàrquica; campanyes com la dels 300 anys re resistència, que han tornat a posar sobre la taula un mapa reivindicatiu i de lluita de la nació completa; amb campanyes informatives i de mobilització als barris i pobles contra la repressió, contra la precarietat o contra l'especulació; participant, colze a colze amb els treballadors, en les lluites en defensa dels llocs de treball o dels seus drets; organitzant, conjuntament amb el teixit social i cultural de cada població, festes populars i reivindicatives d'àmplia participació i marcat contingut polític.

Seguir ampliant el projecte

En definitiva, portem 15 anys (i més) socialitzant el nostre projecte polític, que no és una altra cosa que socialitzar una forma de fer país en una línia molt clara d'organització autònoma i desobedient quan cal.

És tot aquest projecte el que s'està obrint a cada vegada més capes populars, i això és el que cal seguir

fer. És tot aquest projecte el que cal seguir donant a conèixer, en tota la seva complexitat. I caldrà fer-ho comptant amb les pròpies forces, i sense confiar en els mitjans de l'adversari. Si ho reduïm tot plegat a una marca electoral, estarem entregant un projecte polític rupturista a les dinàmiques dels circs mediàtics de les eleccions. El que ens cal és articular totes les forces amb què comptem, i ampliar-les, però sense renunciar a les nostres idees ni a les nostres formes de fer per fer-les assumibles i digeribles pel poder, o editables pels mitjans de comunicació de l'oligarquia. El nostre camí és el de la lluita, tenir la iniciativa política, fer les anàlisis correctes i estimular la participació popular.

Caldrà fer-ho amb vocació de majoria, partint del fet que som moltes les que estem interessades en canviar de dalt a baix aquest país. Hi ha molta gent disposada a fer coses: cal, que entre totes, seguim estimulant tot això amb les mateixes armes de sempre...i amb les que puguem arreplegar pel camí.

2009: reptes davant la crisi

La crisi continuarà colpejant dramàticament els Països Catalans al llarg del 2009

Els plans d'ajuda estatals, consistents a grans trets a injectar diners públics en el sistema bancari, a pagar un limitat pla d'obres públiques i a activar una gran campanya mercadotècnica per tal d'inspirar "confiança" i "normalitat", no suposen més que uns pedaços temporals que no limiten els efectes de la crisi sobre la classe treballadora, sinó que busquen netejar comptes de resultats i legitimar els responsables de la crisi com a agents insubstituïbles en la seua superació

A març de 2009 els Països Catalans hem superat la xifra del milió de persones aturades. Segons les dades del Ministeri de Treball espanyol, al País Valencià, el Principat de Catalunya i les Illes Balears i Pitiuses 1.006.087 treballadors i treballadores ens trobàvem sense feina, a les quals s'han d'unir les vora 30.000 persones a la Catalunya del Nord en la mateixa situació. Un fet dramàtic, i és que en els darrers quinze mesos l'atur ha augmentat al nostre territori un 70%.

Al mateix temps que augmentava l'atur, també han crescut als Països Catalans els accidents laborals i les morts al treball. Lluny de les explicacions simplistes pel fet d'haver-se reduït la quantitat total de persones mortes al treball, l'anàlisi ha de ser una altra. Si al llarg del 2008 centenars de milers de treballadores hem perdut la nostra feina, resulta lògic que també els accidents i morts hagen descendit. El problema és que no han descendit en la mateixa mesura, ja que només ho han fet un 9,2%. D'aquesta forma, en termes relatius s'estan produint més morts a la feina. Als Països Catalans hi hagué un total de 272.756 accidents laborals, dels quals 242.900 foren al lloc de treball mentre que 29.856 foren in itinere (això és, en el desplaçament cap al lloc de treball). Aquests accidents laborals provoquen la mort de 258 treballadores (191 a la feina i 68 in itinere), 8 al sector agrari,

57 a la Indústria, 72 a la Construcció i 102 al sector dels serveis.

Les repetides consignes dels governants de que al llarg del 2010 començarà la recuperació econòmica sonen més a mantra per a l'autoconvenciment que no a una realitat plausible. No podem oblidar que només al llarg del mes de gener, per exemple, els EROs presentats i les treballadores afectades suposaven ja entre un 20% i un 30% en comparació amb els dotze mesos de 2008. De moment, les polítiques aplicades tendeixen més a reduir la destrucció d'ocupació que no a generar-ne i, per tant, l'única alternativa possible per als gestors del capitalisme sembla ser assumir unes elevades taxes d'atur i d'explotació.

Per al capitalisme només hi ha una eixida: incrementar el grau d'explotació

El que hem de començar a tenir clar és que el capitalisme que puga sobreviure a aquesta crisi econòmica, financera, alimentària i energètica en res s'assemblarà al capitalisme del segle XX. El Pla Bolonya, la Directiva de Retorn, o la Directiva de les 65 hores en són la guia per a començar a entendre les receptes que els governs al servei dels grans capitalistes aplicaran aviat. Si no hi ha una forta oposició, la desaparició dels serveis públics és una perspectiva més que probable a mig termini, amb la progressiva mercantilització de l'ensenyament (valorant els costos econòmics per damunt del valor so-

cial i convertint les universitats i centres formatius en apèndixs de les empreses, i no en eines de formació de la societat), la contínua privatització de la sanitat (entenen la salut de les persones treballadores com una mercaderia més), l'atac als serveis i l'assistència social (l'exemple concret congelació de la Llei de Dependència, i de més abast, el probable col·lapse i desmantellament del sistema de pensions públic), i el monopoli dels escassos recursos naturals (com ara l'aigua o l'energia).

Els plans de governs i patronals, per la seua banda, incideixen en l'enduriment de les condicions laborals per tal de poder mantenir unes elevades taxes de benefici empresarial, en la reducció de les aportacions impositives dels empresaris, així com mantenir un elevat nombre de treballadors sota l'amenaça de l'atur, mentre es preparen reformes laborals amb els quals aplicar-los aquestes mesures:

1. Facilitació de l'acomiadament, passant les indemnitzacions per acomiadament de 33 a 20 dies per any treballat, amb la perspectiva a curt termini de que aquest siga absolutament lliure.
2. Reducció de salaris
3. Reducció de les aportacions socials dels empresaris: reducció al 25% de l'Impost de Societats, el 5% en les cotitzacions a la Seguretat Social i el 50% en l'Impost de Societat per a les Pimes.
4. Pagament per part de la Seguretat Social de les baixes laborals des del primer dia.
5. Ajornament de 9 mesos el pagament de l'IVA i de 3 mesos el pagament de les quotes a la Seguretat Social
6. Augment de l'Impost del Valor Afe-

git (IVA) per damunt del 16% actual.

La servil resposta de la socialdemocràcia

Els plans d'ajuda estatals, consistents a grans trets a injectar diners públics en el sistema bancari, a pagar un limitat pla d'obres públiques i a activar una gran campanya mercadotècnica per tal d'inspirar "confiança" i "normalitat", no suposen més que uns pedaços temporals que no limiten els efectes de la crisi sobre la classe treballadora, sinó que busquen netejar comptes de resultats i legitimar els responsables de la crisi com a agents insubstituïbles en la seua superació.

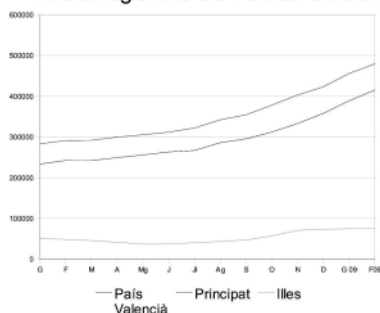
Així doncs, resulten totalment còmplices amb empresaris i especuladors les propostes d'alguns sindicats consistents en incentivar la despesa pública i elevar el poder adquisitiu de les treballadores per tal de no per-

dre ocupació i recuperar la capacitat de consum. Aquells sindicats que veuen en la classe obrera consumidors i, per tant, salvadors d'aquells que els han portat a la misèria, només poden qualificar-se de sangoneres. Propostes com aquestes serveixen per a donar balons d'oxigen al capital financer, i només atenuen de manera parcial i momentània els dramàtics efectes de la crisi sobre una part de la classe treballadora (i també, de la burgesia), i no en solucionen les seues causes.

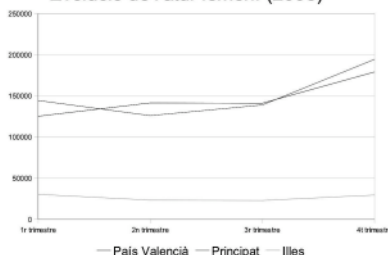
Cal dotar-nos d'un programa polític que es confronte amb el capitalisme i plantege una alternativa sistèmica

L'Esquerra Independentista i el conjunt del moviment anti-capitalista i hem de construir una plataforma reivindicativa que aglutine socialment i política els sectors directament afectats per la crisi i plantege la necessitat de superar el capitalisme, i no únicament reformar-lo, per tal de

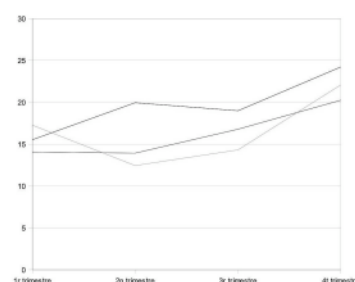
Aturats registrats als Països Catalans

Evolució de l'atur femení (2008)

Taxes d'atur entre la població immigrant, 2008 (en %)

poder actuar sobre les causes i no sobre les conseqüències que aquest sistema imposa. Un programa polític de batalla que, unit al treball unitari i mobilitzador mitjançant les diferents plataformes, assemblees i campanyes, pugui fer recuperar la consciència obrera i plantege, sense dilacions, la necessitat de la construcció del socialisme:

1. Unitat de la classe treballadora, independentment del seu origen.
2. Auto organització de la classe treballadora.
3. Revertir les polítiques fiscals que afavoreixen els rics i les empreses. Increment de les impositcions fiscals sobre les rendes més elevades, pel repartiment de la riquesa.
4. Revertir les reformes laborals precaritzadores, recuperant els drets socials i laborals, acabant amb la temporalitat, precarietat i garantint els drets laborals.
5. Prou ajuts a la banca per a seguir amb l'especulació financera. Nacionalització de bancs i ajudes a les persones amb lloguers o hipotecades.
6. Nacionalització dels recursos naturals i estratègics i la seva gestió, actualment en mans de companyies privades que empitjoren el servei i fan negoci a costa de les necessitats bàsiques: energia, aigua...

7. Defensa i millora dels Serveis Públics: educació, sanitat, assistència social. Recuperació dels serveis privatitzats i subcontractats.

8. Control públic sobre els sectors estratègics controlats avui per l'oligarquia: transport, comunicació, habitatge...

9. Defensa dels llocs de treball i del teixit productiu dels Països Catalans, impedir EROs i acomiadaments. Salari Social i repartiment del treball.

10. Devolució de les ajudes concedides i penalització de les empreses que deslocalitzen la seua producció.

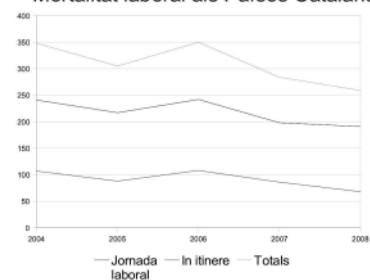
11. Recuperació de la propietat col·lectiva de béns inutilitzats: solars, edificis, terres, fàbriques...

12. Control públic i democràtic de l'economia per a un nou model econòmic que prioritzi les necessitats socials dels i les treballadores i la societat catalana i no d'una minoria, el treball digne i una producció que no depredi el medi ambient.

13. Per a fer-ho possible: sobirania política que permeti als i les catalanes prendre les decisions en funció dels nostres interessos com a poble.

Mortalitat laboral als Països Catalans

Taverna catalana
PESPARRACAT
Aparis i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserratí

Cultura i música del país - Tastets - Begudes de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felu Monné, 18 - Esparraguera - Tel. 93 770 80 99

ateneu popular

carrers
BENIARRÉS - el COMITAT - PPCC

**LA BODEGUETA
MOLINS DE REI
C. PINTOR
FORTUNY 14**

L'ESTAPERÀ
bar - cafeteria

C/ de baix, núm. 14, 08221 Terrassa, Països Catalans.
Tel. 93. 736.81.64 | 690.90.72.90

Seguir amb el desplegament iniciat molt tímidament el 2003, i després més notòriament el 2007 amb la consecució de representants a diverses capitals de comarca, si bé encara lluny d'un abast territorial suficient, ajudarà a convertir la CUP (i l'esquerra independentista de la qual n'és part indestriable) en el referent de les lluites populars als Països Catalans

Reflexions sobre l'assemblea nacional de la CUP

Els resultats de l'Assemblea Nacional de la CUP celebrada el passat 21 de juny a Girona obliguen el conjunt de l'esquerra independentista a una profunda reflexió i a un exercici de responsabilitat. Malgrat que la decisió adoptada per la CUP va ser adoptada en el marc d'una important participació de la militància (es van acreditar 325 militants) i va ser ratificada per pràcticament un 70% de les persones assistents, no escapa a ningú que l'assemblea va patir d'una important polarització que obliga a la reflexió i a la responsabilitat per tal de situar la CUP i l'esquerra independentista en les millors condicions per tal d'afrontar els reptes plantejats.

Aprovada una esmena a la totalitat

Després de més de 7 hores de debat, l'esmena a la totalitat titulada "2011: des de viles i ciutats construïm l'alternativa" va ser aprovada com a full de ruta de l'organització per als propers anys. Signada per les CUP de Berga, Capellades, Reus, Ribes, Sallent, Valls, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, el document rebutja la participació de la CUP a les properes eleccions autonòmiques i assenyala les municipals del 2011 com el proper repte electoral de l'organització.

Segons el document aprovat, el repte "d'arrelar la CUP i el seu projecte municipalista al territori com a pas previ a qualsevol altre plantejament electoral", l'objectiu de "consolidar una estructura nacional i territorial encara

febles", i la necessitat de "treballar colze a colze amb el conjunt de l'esquerra independentista" són els principals objectius immediats de la CUP per tal d'avançar cap a "l'alternativa necessària".

El document també argumenta en contra de l'oportunitat de participar a les properes eleccions autonòmiques al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya, adduint motius de conjuntura política i també les limitacions actuals de l'organització per assolir els reptes plantejats. Malgrat que els ponents de l'esmena a la totalitat consideren cert que el desgast i les contradiccions d'opcions suposadament d'esquerres o independentistes del Principat com ICV i ERC podrien permetre l'avenç d'una opció rupturista com la CUP, també consideren que la insuficient implantació d'aquesta organització així com l'insuficient desenvolupament de les seves estructures organitzatives impossibilitarien la capitalització del descontentament popular per part de l'esquerra independentista.

Sense renunciar a la participació en contestes electorals no municipals, el document aprovat renuncia a la participació de cara a les properes autonòmiques principatines, i aposta per concentrar tots els esforços de l'organització en situar-se en les millors condicions per tal de fer un important desplegament a les eleccions municipals del 2011 que permetin a l'esquerra independentista i les lluites populars seguir dibuixant amb les seves representants el mapa dels Països Catalans.

Com s'ha arribat a la situació actual?

Tenint en compte la història de divisions de l'esquerra independentista, la millor notícia de l'Assemblea Nacional fou que, malgrat la polarització del debat, el document aprovat fou ratificat per pràcticament el 70% de l'assemblea. Però ningú no pot amagar la sensació de divisió que moltes militants de l'esquerra independentista poden tenir ara mateix. Analitzar com s'ha arribat a la situació actual ha d'ajudar a entendre aquesta situació i ha de posar les condicions per un creixement de la CUP basat en la cohesió política i en la vinculació amb el moviment polític de l'esquerra independentista del qual forma part.

Un dels principals elements en comú de les 4 esmenes a la totalitat que un principi es presentaren al document que apostava per la participació electoral a les properes eleccions al Parlament de la Ciutadella (després les esmenes a la totalitat de Berga i Reus es refongueren amb la presentada per Sallent, Vilafranca i Vilanova) eren l'insuficient debat que s'havia produït al voltant d'aquesta qüestió en les estructures de base tant de la CUP com de la resta d'organitzacions del moviment. L'absència de debats (només se celebrà un debat obert sobre la

qüestió de les autonòmiques, a iniciativa de l'assemblea local de Sant Celoni, i fou una vegada el procés d'elaboració de documents i d'esmenes ja estava tancat), ha dificultat enormement l'elaboració d'anàlisis comunes sobre la situació a la comunitat autònoma de Catalunya i també en relació a les línies d'actuació que la CUP i la resta de l'esquerra independentista hi han d'oposar.

Un altre element molt significatiu de tot el procés ha estat l'aparició de manifestos i anuncis publicats a la premsa que pretenien condicionar el debat i les decisions a adoptar per part de l'assemblea nacional de la CUP. El fet que alguns dels signants fossin aliens no només a la CUP sinó a l'esquerra independentista, entre ells el conseller nacional de Convergència Democràtica de Catalunya Víctor Terradellas, o personatges que havien estat en l'òrbita d'ERC en anteriors ocasions, era un bon indicador dels interessos aliens als objectius de l'esquerra independentista que també entraven en joc en aquesta assemblea.

En canvi, malgrat que en la ponència que defensava la participació electoral, la resta d'expressions organitzatives de l'esquerra independentista només hi apareixien considerades com a "mà d'obra o un cost d'oportunitat positiu" per reduir costos econòmics en la hipotèti-

ca campanya electoral, no s'havia dut a terme cap procés de socialització per tal d'acostar posicions i corresponsabilitzar el conjunt del moviment amb la decisió que havia de prendre la militància de la CUP.

Els resultats de l'assemblea nacional, amb l'aprovació de l'esmena a la totalitat presentada contra la ponència oficiosa i amb el refús dels informes del Secretariat Nacional i del pressupost pel curs següent (per no obtenir la majoria absoluta necessària), haurien d'obligar als membres del SN, a la resta de l'organització i a la resta de l'esquerra independentista a una reflexió profunda per tal de reconduir la situació i retornar al camí del 2007 per seguir fent de la CUP una organització que, a partir de la seva pràctica rupturista als municipis, està aconseguint la referencialitat electoral de bona part de les lluites populars d'arreu del país allà on hi té presència.

Objectiu: municipals 2011

Seguir amb el desplegament iniciat molt tímidament el 2003, i després més notòriament el 2007 amb la consecució de representants a diverses capitals de comarca, si bé encara lluny d'un abast territorial suficient, ajudarà a convertir la CUP (i l'esquerra independentista de la qual n'és part indestriable) en el referent de les lluites populars als Països Catalans. Només la pràctica real arreu del territori farà de la CUP un referent alhora polític i social. Aquesta referencialitat no serà conseqüència de la participació en el màxim de convocatòries electorals possibles, hi hagin o no les condicions subjectives (d'organització) i objectives (de conjuntura política i social) per fer-ho, sinó que serà conseqüència de la lluita de la CUP i de la resta de l'esquerra independentista, així com de la seva implantació arreu del territori.

Aquest sembla ser el missatge ratificat a l'Assemblea Nacional de la CUP celebrada a Girona que va rebutjar la participació a les properes eleccions a la Comunitat Autònoma de Catalunya i que en canvi va marcar les eleccions municipals del 2011 com el proper gran objectiu de l'organització.

Si abans de l'assemblea havien estat molts els articles publicats que anaven en la línia de dir que sortís el resultat que sortís calia que tota la militància de la CUP i de l'esquerra independentista acceptés els seus acords, ara més que mai és necessari passar de les paraules als fets i apel·lar a la reflexió i a la responsabilitat per tal de posar les condicions perquè al 2011 puguem celebrar un avenç significatiu de l'esquerra independentista als ajuntaments d'arreu dels Països Catalans, i demostrar amb la pràctica que l'es-

querra independentista, quan arriba a les institucions, és útil a les aspiracions de justícia i llibertat de les classes populars catalanes i no es conforma amb obtenir quotes de poder per gestionar el sistema i les seves institucions sense qüestionar-lo.

Fer feina en aquesta direcció ajudarà sens dubte a reforçar la referencialitat de la CUP, i permetrà seguir posant les condicions perquè, quan arribi el moment, la CUP pugui plantejar-se sense cap por ni complexa, batallar en la convocatòria electoral que consideri necessària per tal de denunciar la manca de legitimitat de les institucions que neguen el nostre futur com a poble i que condemnen a la precarietat la nostra classe treballadora.

Sobre l'Annex

Un dels elements que més literatura estan generant sobre el document aprovat a l'Assemblea Nacional de Girona és l'annex que anava inclòs a l'esmentat document.

Malgrat no haver fixat una posició sobre aquest annex, Endavant (OSAN) considera un element molt positiu la decisió de la CUP de debatre i acordar amb el conjunt de l'esquerra independentista l'oportunitat d'una possible candidatura, per la transcendència que té aquesta decisió per al conjunt del moviment.

Considerem tanmateix que avui l'esquerra independentista no està en condicions d'afrontar un repte com les eleccions al Parlament de la Ciutadella ni com a CUP ni amb cap altra llista, amb suficients garanties com per què suposin un avenç en la denúncia del marc institucional que divideix els Països Catalans i que nega el dret de les seves classes populars a governar els seus destins. És per això que Endavant seguirà apostant per la lluita com a únic a camí per avançar cap a la llibertat, colze a colze amb les lluites del poble, amb la CUP i la resta d'organitzacions de l'esquerra independentista.

SUBSCRIU-TE A LA TANYADA: . . .

Nom i cognoms:

Direcció:

Població:

Telèfon:

Codi Postal:

Comarca:

Correu Electrònic:

Subscripció 10 eu

Col·laboració 20 eu

Número de compte:

Banc o caixa: Oficina: Num Control:

Compte:

Autoritzo que carregueu al cc o llibreta indicada els rebuts que se us presentaran en concepte de subscripció a la revista Tanyada.

Signat:

Les eleccions falsejades de Patxi López

***Per a l'Estat Espanyol no n'hi ha prou a ignorar indissimuladament la voluntat popular. Cal suprimir-la per obra d'una llei del parlament espanyol i una sentència judicial espanyola. Després d'anys de manifestació obstinada de la realitat, ha calgut substituir-la pel relat convenient. (...)
Per a resoldre aquesta anomalia s'ha recorregut al procediment feixista de suprimir l'adversari eliminant aquells qui votaven el que no tocava.***

Malgrat tota la literatura que s'hi ha generat al voltant, a les "històriques" eleccions autonòmiques a la Comunitat Autònoma Basca l'1 de març no hi va passar res.

Com en les anteriors convocatòries, els ciutadans amb dret a vot de Biscaia, Guipúscoa i Àlaba van optar en bona part per l'abstenció, que va augmentar i que més endavant analitzarem. Dels que van decidir dipositar el seu vot, fos nul o vàlid, la majoria van votar partits nacionalistes com sempre. Això inclou un espectre que va des d'aquells que simplement volen que es compleixi els acords autonòmics sistemàticament incomplets des de fa trenta anys fins els independentistes, passant per aquells que creuen que es pot ampliar significativament l'autogovern sense trencar amb Espanya.

En qualsevol cas, una majoria convençuda del dret dels bascos a decidir la forma concreta del seu encaix (o desencaix) a Espanya. Com que aquesta ha estat la resposta de l'electorat de la CAB des que les eleccions són eleccions sembla que realment sobrava la pregunta. Tenint en compte que ni els partits espanyols ni l'anomenat "nacionalisme democràtic" tenen la més mínima intenció de respectar una voluntat tan insistentment expressada es podien haver estalviat aquestes eleccions i unes quantes anteriors. Quan l'esquerra independentista basca (i la catalana) denunciem el caràcter antidemocràtic del sistema

no fem demagògia ni ens limitem a repetir una consigna agitativa. Ens referim a una realitat tant concreta com aquesta.

Per a l'Estat Espanyol no n'hi ha prou a ignorar indissimuladament la voluntat popular. Cal suprimir-la per obra d'una llei del parlament espanyol i una sentència judicial espanyola. Després d'anys de manifestació obstinada de la realitat, ha calgut substituir-la pel relat convenient. L'obstinació dels electors de la CAB a votar repetidament una majoria "basquista" constituïa un bloqueig intolerable a la construcció d'un País Basc veritablement democràtic (és a dir, espanyol). Per resoldre aquesta anomalia s'ha recorregut al procediment feixista de suprimir l'adversari eliminant aquells qui votaven el que no tocava. Així han assolit els partits espanyols la somiada "majoria constitucionalista" en les "històriques" eleccions de l'1 de març.

La prova del caràcter prescindible de les eleccions basques de l'1 de març la trobem en el fet que s'hi han produït fets històrics mentre els bascos de Biscaia, Guipúscoa i Àlaba votaven el de sempre.

Les eleccions de l'1 de març no tan sols ens han mostrat de manera espectacular la buidor del que usualment s'anomena democràcia. També ens confirma tot allò que ja sabíem sobre els aparells ideològics de la burgesia. Els d'aquí i els d'allà. L'estratègia mediàtica generalitzada ha consistit a ignorar el petit "detall" de la il·legalització no tan sols per fer creure a

alguns que hi ha hagut un gran avenç espanyolista (o una dura derrota dels nacionalistes), si no per creure-ho ells mateixos. Què dir d'"El País"? Són dècades aprenent el dur ofici de la mascarada. Llarga experiència que els permet afirmar sense enrogir a l'editorial de la jornada postelectoral:

"L'aventura sobiranista del lehen-dakari Ibarretxe ha propiciat l'ensulsiada del conjunt del nacionalisme". (El País, editorial 2 de març)

Ningú diria que s'estan referint a un candidat que ha aconseguit mantenir els seus resultats i la seva com la candidatura més votada. No està clar si el que l'electorat valora és el seu perfil aventurer o d'altres valors més conservadors però hi ha quelcom d'obvi: no l'han castigat gaire. De fet, EAJ (PNB) ha obtingut 396.557 vots. És cert que a les anteriors eleccions en va obtenir 468.117, però es presentava amb Eusko Alkartasuna (Solidaritat basca). És difícil calcular quants vots corresponien a cada partit però enguany la suma de vots EAJ+EA és de 434.377. Això implicaria una pèrdua de vots de 33.740, molt inferior a la pèrdua que ha patit el PP per posar un exemple. Però hi ha un altre factor que encara reduiria més aquesta suposada pèrdua: l'ensulsiada d'EA. Es tracta d'un partit que el darrer cop que es va presentar en solitari a

unes autonòmiques, el 1998, va obtenir fins a 6 diputats i 108.635 vots. La clau interpretativa més freqüent als mitjans consisteix a afirmar que el beneficiari de la davallada d'EA seria EAJ-PNB. D'aquesta manera, Ibarretxe haurà pogut compensar part de les seves suposades pèrdues i el creixement d'Aralar (34.034 vots més que el 2005) es fonamentaria en una fuga de vots des de l'esquerra abertzale. Aquesta és la versió de Carlos Carnicero a "El Periódico de Catalunya" del 17 de març: *"el fracàs electoral de les consignes d'ETA i el creixement d'Aralar situen l'organització terrorista en un pendent d'extinció"* i, més endavant, *"els abertzales tenen en Aralar la confirmació que la Constitució ho permet tot menys l'ús de la coacció i de les armes"*. Aquesta lectura del moviment dels vots permet a la premsa del sistema presentar les eleccions com un vot de càstig contra les seves bèsties negres: Ibarretxe i l'esquerra abertzale.

D'aquesta manera poden sostenir la tesi que *"en contra de la creença estesa fins ara, els nacionalistes poden ser derrotats a les urnes"* (El País, editorial 2 de març).

Però la realitat mostra molts arguments en contra. El tripartit (EAJ-PNB+EA+Ezker batua-Esquerra Unida) manté intactes els 32 escons

que li han permès governar durant l'anterior legislatura gràcies a l'abstenció dels diputats de l'esquerra abertzale, l'absència dels quals és el veritable fet diferencial. Es pot sostenir, i amb raó, que l'augment del vot nul i de l'abstenció fan que cada diputat representi menys vots que fins ara, però no es pot oblidar que en l'àmbit dels partits bascos hi ha hagut un creixement de 3 diputats per a Aralar.

El que proposem és una lectura alternativa dels resultats. L'augment del vot nul correspon òbviament a l'esquerra abertzale. Això implicaria una pèrdua d'uns 50.000 vots respecte als 150.644 d'EHAK (Partit Comunista de les Terres Basques) el 2005. Però aquests vots equivalen quasi exactament a l'augment registrat de l'abstenció. Cal tenir present:

- a) que l'abstenció és una opció molt pròpia de la cultura política de l'esquerra abertzale
- b) que els sectors menys militants de l'electorat de l'esquerra abertzale hauran preferit quedar-se a casa abans que anar a dipositar un vot nul sense cap incidència institucional concreta.

Partint d'aquests principis podem atribuir a l'esquerra abertzale la suma de l'augment del vot nul i l'augment de l'abstenció i concloure que Batasuna ha mantingut intactes els seus suports de fa quatre anys i no ha patit cap càstig per part de l'electorat.

Sembla clar, després de les eleccions europees, en què l'Esquerra Abertzale demanà el vot per a la candidatura Iniciativa Internacionalista i obtingué el 16% dels vots a la Comunitat Autònoma Basca i el 12,5% a Navarra, recuperant la tercera plaça en el conjunt d'Euskal Herria, que quan hi ha condicions mínimament democràtiques (si bé tampoc va poder presentar una llis-

El govern autonòmic il·legítim ja ha anunciat una major implicació encara de l'Ertzaintza contra l'independentisme.

ta pròpia), manté la seva força i representativitat, malgrat els ja 10 anys d'il·legalitzacions, desmentint les interpretacions de la premsa espanyola.

Si això és així caldria interpretar el creixement d'Aralar a les autonòmiques en una clau diferent. Encara que és segur que alguns dels seus vots provenen de l'electorat d'EHAK del 2005, el gruix del seu creixement no tindria aquesta font i, per tant, l'anomenat "nacionalisme democràtic" no tan sols no hauria rebut cap càstig si no que hauria estat lleument premiat, i no a costa de Batasuna.

La suma de la coalició EAJ-EA+Aralar el 2005 era de 496.297 vots, mentre que els vots actuals d'EAJ+EA+Aralar 496.591. Cal tenir present, però, que Ezker batua ha tingut des del pacte de Lizarra un posicionament alineat amb EAJ i EA que ha estat castigat amb la pèrdua de 28.889. Aquesta xifra no afecta gaire als equilibris globals entre partits basquistes i partits espanyolistes, però té relació amb el creixement d'Aralar, que pot haver rebut vots tant d'Ezker batua com d'Eusko Alkartasuna. Això no li ha es-

talviat, però, dures crítiques d'ETA: "l'esquerra abertzale serà castigada amb duresa per l'enemic pel seu compromís i la seva lluita, però Aralar serà castigada en la història d'aquest poble amb adjectius amargs" (Euskadi Ta Askatasuna, en el comunicat de l'Aberri Eguna).

En conjunt, per tant, es pot dir que en les confrontacions bàsiques (Autodeterminació / Constitució, Independència / Autonomia) la situació sociològica a Biscaia, Guipúscoa i Àlaba no ha canviat en absolut. El que ha fet de les eleccions de l'1 de març un fet històric és la il·legalització de l'esquerra abertzale i té la seva font en dos òrgans aliens a la voluntat popular basca: el Parlament Espanyol i l'Audiència Nacional. Sense cap mena de dubte això pot ser considerat una victòria d'alguns, però en cap cas una "victòria de la democràcia", que és la lectura que en fan la classe política i els mitjans de comunicació de masses.

En veure les conseqüències de tot plegat, tant el PNB com els sectors catalans que li són afins han posat el crit al cel. Però com que les seves lleialtats no els permeten (a excepció de Xabier Arzalluz, ja

jubilat) denunciar obertament el caràcter anti-democràtic de les eleccions, reivindiquen estúpida-ment, com ja ho va fer CiU al Principat, el dret de la llista més votada (EAJ-PNB) a formar govern i redueixen el conflicte als termes en que es va plantejar quan PSC-ERC-IC van deixar CiU fora del govern del Principat. Però això és completament fals: el tripartit, ens agradi o no, governa sobre la base dels vots de la majoria dels ciutadans del Principat que van tenir a bé anar a votar a les darreres autonòmiques en aquest territori. El govern que Patxi López ha format amb el suport del PP, no. Per dos motius:

a) La suma dels vots de totes les forces que quedaran fora del govern incloent els vots nuls que atribuïm a Batasuna és 636.752, enfront dels 486.289 suports que sumaria el govern, fins i tot encara que s'hi integrés UPyD.

b) Restant els vots de l'esquerra abertzale, el govern continuaria estant en minoria pel que fa al nombre de vots. Aconsegueix governar com a conseqüència de la llei electoral de la CAB que dona 25 diputats a cada un dels territoris històrics independentment del seu pes demogràfic, de manera que Àlaba, el menys poblat i amb menor pes del nacionalisme, aporta el mateix nombre de diputats que Biscaia, amb un major pes demogràfic.

Són aquests els motius que deslegitimem el govern de Patxi López i no el fet que el PSE no sigui la llista més votada.

Tot i això, les queixes -certament hipòcrites- del PNB són durament criticades com a "deslleials". No es tracta només d'acceptar la tupinada. Cal fer-ho amb bona cara. Com deia Kepa Aulestia -mai res pitjor que un ex *poli-mili* penedit- a "El Correo Español", de Biscaia, "el sol esment a l'anul·lació de D3M i Askatasuna per a negar la naturalesa de-

mocràtica del repartiment d'escons després de l'1-M posa en qüestió la fidelitat constitucional del PNV". Aulestia afegeix que "es tracta d'una dada sociològica indiscutible: la suma dels vots assolits pel PNV, Aralar, EA, més els anul·lats amb la papereeta de D3M, representa un percentatge més gran que els vots constitucionalistes. Però si una tal suma no ha prevalgut és per què una part del nacionalisme basc juga al marge i contra les normes democràtiques, que són les que fan possible la convivència entre diferents a Euskadi". Del que es dedueix que manipular eleccions forma part de les normes democràtiques que fan possible la convivència.

Hi ha certament quelcom de saludable en el fet que un lehendakari amb un suport minoritari s'imposi a la majoria del poble basc: la evidència que l'autonomia basca és l'expressió institucional de l'ocupació espanyola a tres dels sis territoris històrics i el seu lehendakari un virrei. I la de que, en contra de les fabulacions d'El País, un cop més, els nacionalistes no han estat derrotats a les urnes basques si no a les urnes i els tribunals espanyols. I encara hi ha qui en fa literatura èpica sense cap tipus de vergonya: "des de la mateixa nit del diumenge s'ha alçat una onada imparabile en la que par-

La desaparició del refugi basc Jon Anza ha tornat a l'actualitat el terrorisme d'Estat de l'anterior etapa de govern del PSOE

PSOE i PP han hagut d'eliminar el dret a vot de milers i milers de bascos per poder accedir al govern autonòmic falsejant la realitat social.

icipen no nacionalistes i nacionalistes desencantats, que arrossega Patxi López a liderar el canvi després de quasi 30 anys d'hegemonia nacionalista" (Luis R. Azpiolea, El País, 3 de març). Cal reconèixer que efectivament, almenys fins fa poc, la Llei de Partits ha estat una "onada imparabile".

La mateixa interpretació perversa de les tendències de vot funciona entre la classe política catalana. Miquel Iceta afirma al seu blog: "el Lehendakari Ibarretxe no obtindria suport suficient per seguir al front de la Lehendakaritza, per la reducció dels suports als seus antics socis de govern EA i EB". Completament fals com hem pogut veure. Ibarretxe no ha pogut formar govern per la supressió dels escons de l'esquerra abertzale.

La única explicació clara, concreta i realista l'ha fet, un cop més, ETA. En l'esmentat comunicat indicava que les últimes eleccions basques "no es van efectuar en condicions democràtiques" pel que no dona "cap legitimitat democràtica ni al Parlament de Vitòria, ni al 'cabdill' Patxi López, ni al nou govern de Vitòria". ETA va escollir el Dia de la Pàtria Basca, Aberri Eguna, per emetre aquest comunicat mitjançant el diari Gara, en el qual va especificar que "els responsables polítics

d'aquesta estructura imposada seran objectius prioritaris d'ETA".

El nou escenari, a banda de l'absència de ponts aparents de diàleg, es caracteritzarà segurament per la debilitat del govern de Patxi López. Malgrat la dura situació que passa el moviment polític, l'acció conjunta d'ELA i LAB amb una economia en recessió (ja han realitzat una important vaga general pel 21 de maig juntament amb ESK, STEE, Hiru i Ehne) l'activitat d'ETA i la mobilització popular que el context permeti poden donar a l'esquerra abertzale capacitat de resposta. La reacció del PNB, en canvi, és força imprevisible si tenim present que mai no s'ha trobat a l'oposició i que, en general, les seves relacions amb els partits espanyols els darrers anys no han estat les més fluïdes. En qualsevol cas, més enllà d'algunes al·lusions a la il·legitimitat dels resultats, que aniran minvant segurament, no cal esperar que el PNB deixi de ser un partit d'ordre. I, per tant, tant si Patxi López aconsegueix acabar la legislatura com si no, la clau d'un futur esperançador seguirà estant en mans de la capacitat de l'esquerra abertzale per construir l'alternativa, una capacitat que ja ha començat a demostrar el 7 de juny, esdevenint referent principal i indiscutible d'aquesta alternativa.

formació

Idees per entendre la crisi i les seves conseqüències

Aquest document publicat per Endavant exposa amb breuetat algunes de les idees necessàries per entendre la crisi econòmica, entenent es tracta d'un fenomen indestriable del funcionament del sistema capitalista.

Un repàs dels esdeveniments més destacats que han desencadenat l'actual crisi i les conseqüències que ha provocat, des d'un punt de vista socialista, posant l'accent en les repercussions per a la classe treballadora.

Material editat per Endavant (OSAN) al País Valencià

El Comitè Executiu Territorial d'Endavant (OSAN) del País Valencià, mitjançant l'àrea de Formació, ha editat en els últims temps diversos materials de formació per tal de promoure el debat entre la militància i la lectura de textos clàssics de l'esquerra.

- Número 1. Joan Fuster. *Qüestió de noms*
- Número 2. Karl marx i Friedrich Engels. *Manifest Comunista*
- Número 3. James Connolly. *Nacionalisme i socialisme*
- Número 4. Vladimir Ilich Lenin. *La guerra de guerrilles*
- Número 5. Ernesto Che Guevara. *El socialisme i l'home a Cuba*
- Número 6. Rosa Luxemburg. *Sufragi femení i lluita de classe*
- Número 7. Antonio Gramsci. *Democràcia obrera. El partit comunista*
- Número 8. PSAN. *Països Catalans, entre les eleccions i l'alliberament*
- Número 9 (en preparació). Roque Dalton. *Poesia*

Així mateix, s'han editat diversos discos compactes musicals recopilatoris, amb la intenció de contribuir a la consciència política i revolucionària mitjançant aquesta expressió artística:

- *Himnes revolucionaris*. Selecció de cançons i himnes proletaris d'arreu del món | *Descobrint Ovidi*. Recopilatori de cançons d'Ovidi Montllor | *Veü de la Terra, veü de dona*. Recopilatori de cançons folk interpretades per dones | *Música Fariana*. Recopilatori de peces de Julián Conrado i l'orquestra Los Compañeros | *Cor de l'Exèrcit Roig*. Selecció de cançons del Cor de l'Exèrcit Roig soviètic.

podeu trobar aquest material i altres textos i documents al lloc web
www.endavant.org o demanar-lo a l'assemblea o comitè local de l'organització

"Tot ho recorde, ho pense, ho rememore, ho visc.
Han passat moltes coses. Ha passat molta sang.
Passaven les banderes. Entonaven els himnes.
Tot ho recorde, ho pense, ho rememore, ho visc.
Passaven les glopades de banderes a l'aire.
El poble retornava, altra vegada, al centre.
Cantaven les cançons i es bevien la vida.
Es bevien la vida la boca d'un cànter.
Afermaven la vida, instauraven la vida.
Jo mirava passar les himnes, les banderes.
El poble era l'amo i dictava les lleis.
Tot ho recorde, ho pense, ho rememore, ho visc.
Ha anat passant la vida. La vida és com una aigua,
és l'aigua de la pluja, passa en un reguerol
escarbotant la terra, deixant nues les pedres.
El poble estava en marxa. Alegre ho proclamava.
Demanava justícia i pau i llibertat.
Poble meu, poble meu, perquè has cregut, perquè
amarg encara esperes el racó del silenci.
Silenci clandestí. Clandestines besades.
La vida clandestina. Fou bell aquell migdia.
Però ho serà altra volta. El cor sempre ha esperat
un llarg front de banderes del poble resurrecte."

Vicent Andrés i Estellés

